

92 /

Εκεί που ούτε ένας ανθός δεν προμηνύει την άνοιξη
κι οι πόλεις όλες οβήγουν σα βήματα σε χάρτες βυθών
και δεν έχει μείνει κανένα θαύμα να περπατήσει
στα νερά, όπως συνήθιζαν να περπατούν στα νερά – παλιά- τόσα
θαύματα
παρά μόνο βαθαίνουν οι ωκεανοί βυθοσέρνονται τα πλοία
και ο άνεμος σε σπρώχνει αλάνθαστα προς
τις συμπληγάδες στα στενά της Μεσοήνης όπου
οι Σειρήνες σε παρασέρνουν χωρίς αντίσταση στον χαμό
κι οι λέξεις που έμαθες στα χρόνια τα παιδικά
ούτε για κατάρτια κάνουν πια ούτε για σχολινιά
ενηλικιώθηκαν - κάνουν πως δε σε ξέρουν
η ποίηση σε βρίσκει στο παρά πέντε που λες «έχω χαθεί»
εκεί που μόνος (δεν τολμάει κανένας ν' ακολουθήσει απ' τους
συντρόφους – κανείς)
χωρίς ναυαγοσωστικά
στο άγονο της νομοτέλειας
χώμα πάνω στο χώμα εσύ
ανθίζεις ξανά
απ' την αρχή
εκεί-
απ' την αρχή
σε βρίσκει [ξανά] η ποίηση

Ελένη Γαλάνη